

ODTRĄCIĆ SIĘ (3) *vb pf*

się (2), się (1).

o jasne.

fut 3 pl odtrąca się (1). ◇ *praet [3 sg m* odtrącił się. *n* odtrąciło się.] ◇ *3 pl m pers* odtręcili się (1). ◇ *con praet 3 sg m* by się był odtrącił (1).

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI w. s.v. odtrącić*.

1. *Potknąć się; przen [na czym]* (1) : boć drogi Pánískie prošte są/ prze to też w nich spráwiedliwi chodzić będą: ázás przeltępcy/ odtrąca się ná nich. *CzechRozm* 116v.

2. *Zniechęcić się, zrazić się, odstąpić* (2) :

odtrącić się od kogo (1): A obáčz/ iż ci dobrze rozumieli/ że to Pan nie pod podobieństwem/ áni pod przypowieścią/ ále o prawdziwym iedzeniu Ciáá fwego mowił: y przetoż się od Pána odtręcili. *WujNT* 333; [Po tym gdy oni przednieyły stanowie vkrzyżowác kazáli/ tym się więcey od niego wżyfcy odtręcili/ máiąc go v siebie za rzecz fromotną wierzyć w onego vkrzyżowánego *BazHist przedm** (*Linde*)].

a. *Być innego zdania [od kogo]* (1) : Nisi a senatu dissedisset, By się był s rádą zgodzał/ by się był nieodtrącił od rady. *Mącz* 379c.

b. [Przestać bywać gdzieś, ominąć: zaczem i królewskie pożytki giną, bo się forman i kupiec odtrącił *LustrKra*k I 44, 112.]

3. [Odlamać się od uderzenia: A iefli od stłuczenia puchnie co zwierzchu álbo się co odtrąciło/ Pomazuy mieyfce Oleykiem Rożánym *SienHerb* 553a.]

Formacje współrdzenne cf TRĄCĄĆ.

Cf **ODTRĄCENIE**